



Colònies i campaments escoltes a la diòcesi



► El Santuari de Bastanist i la seva casa de colònies va acollir el torn més matiner de colònies al Bisbat. Situat sota la serralada del Cadí, va aixopugar uns vuitanta escoltes, caps i cuineres que van viure dies plens de jocs, natura,

companyonia i valors que venien de l'Agrupament Escolta Ivarsenc d'Ivars d'Urgell. Després han vingut altres torns i d'altres grups de campaments i d'esplais, a Bastanist i arreu del Bisbat, on les diverses cases de colònies han acollit noies i nois.

Temps i espai per passar-ho bé, fent amics de diferents edats, acompanyats pels seus caps i monitors, que treballen desinteressadament i que apunten a una joventut que també opta pels altres, des del voluntariat i l'acció transformadora de la nostra societat.

GLOSSA

Aportar vida

Han acabat les colònies i els campaments, els camps de treball i les rutes, el temps d'activitat, de relació i de convivència. Això és, les tres coses importants en el temps de lleure que cal fer extensives a tots els camps de la nostra vida. Uns dies de treball, d'ampliació de coneixements, d'experiències pràctiques en el sentit de l'esforç compartit, de gust per la feina ben feta, de coherència amb els compromisos que cadascú ha adquirit. Tots hi heu aportat la vostra vida. Tant de bo féssim de la nostra vida, sempre, un gest d'aportació als altres, un temps de relació. Us heu trobat persones diferents, fins i tot potser algú que no coneixíeu, fent aquest apassionant aprenentatge que és sempre la relació amb els altres. És bo que fem de la nostra vida, dia a dia, un acte de relació, de coneixement, a partir del qual som i tenim; de relació oberta i generosa amb els altres. Temps de relació amb Déu en la contemplació i la pregària; contemplació dels fets de cada dia, de la grandesa de la natura que ens acull, pregària de lloança i

agraïment pel pas de Déu per la pròpia vida i la dels altres. Un temps de convivència: no n'hi ha prou de relacionar-se, la més autèntica relació és el sentit de *con-vivència* —viure amb—, fer comunitat. Només la convivència fa que no jutgem els altres per les aparences i apriorismes, sinó que els reconeguem en els gestos més humans de la vida quotidiana, un dels àmbits en què esdevenim veritablement humans.

«[...] ens hem de manifestar en tot com a servidors de Déu, mantenint-nos constants també [...] en l'honestat, el coneixement, la paciència, la bondat, la presència de l'Esperit Sant, l'amor no fingit, la veritat que anunciem i el poder de Déu...» (2Co 4,6-7). Heu pogut treballar, relacionar-vos i conèixer entorn d'un objectiu comú: el servei als infants, adolescents i joves en el marc de l'educació en el lleure. Els monitors i les monitores hi heu fet la vostra aportació específica. Ara convé donar-ne gràcies a Déu i revisar la feina feta per seguir servant.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La nostra fe, el do més gran (6). Espiritualitat arrelada en Crist

Continuem les reflexions dels diumenges passats. L'espiritualitat no és una part de la vida, sinó que **tota la vida és guiada per l'Esperit Sant**. Comprèn també l'acció, acomplerta sota el seu impuls. La referència originària en la nostra espiritualitat és Jesús, la conversió a Ell i al seu seguiment. El cristià, per tenir una experiència personal de Jesús, ha de viure en perenne comunió amb Ell. La pregària personal i litúrgica el condueix, de mica en mica, a una comprensió contemplativa de la realitat, que li permet reconèixer Déu sempre i en tots, de contemplar-lo en cada rostre humà. És una espiritualitat encarnada.

Per mitjà de l'Esperit Sant, Déu entra en intimitat amb la persona i penetra, cada vegada més, en el món humà. L'Esperit converteix les accions del cristià en «deïformes», és a dir, en sintonia amb la manera de pensar, d'estimar i d'obrar de Déu mateix. L'Esperit actua en dos àmbits, tal com recordava Pau VI: «El primer camp és el de cadascuna de les ànimes... el nostre jo: en aquesta profunda cel·la de la pròpia existència, misteriosa fins i tot per a nosaltres mateixos, entra l'alè de l'Esperit Sant. Es difon en l'interior de l'ànima amb el primer i gran carisma que anomenem "gràcia", que és com una nova vida, i la capacita ràpidament per a realitzar actes que superen la seva activitat natural. El segon camp en el qual es difon la força de la Pentecosta és el cos veritable de l'Església» (*Homilia de Pentecosta*, 25.5.1969).

Per això cal cercar **espais de soledat i silenci**. Per a créixer espiritualment i copsar el que ens demana a cadascú, el que Crist espera de cadascú (vocació), cal cercar espais de soledat i de silenci. L'experiència de la soledat revela una veritat fonamental sobre nosaltres mateixos: que, sols, som incomplets. Contràriament a la percepció dominant de gran part de la societat occidental, no som éssers autosuficients, independents. La soledat revela que no puc viure, existir per mi mateix. Només existeixo per les meves relacions amb els altres. Sol, em moriria.

La soledat revela un buit, una mancança en el més profund del meu ésser. Aquesta soledat cal viure-la com un accés a la soledat de Crist en la seva mort. La veritat més profunda de nosaltres mateixos és que no estem sols. En el punt més profund del meu ésser hi ha Déu, que em dona vida en abundància. El coneixement profund d'un mateix, no revela un ésser solitari com afirmava la modernitat, sinó un ésser l'existència del qual és inseparable de Déu, que ens està donant contínuament la vida. Si assolim entrar en aquest desert i trobar-hi Déu, serem lliures per a estimar gratuïtament, lliurement, sense domini ni manipulació.

Per conrear l'espiritualitat, hem de crear un entorn en el qual puguem parlar i escoltar, alegrar-nos i estar en silenci. No hi ha amistat amb Déu sense silenci. Si no hem après a aturar-nos, a callar i a escoltar l'altre, romandrem tancats en el nostre petit món, on som el centre i els únics habitants reals. En el silenci, fem el meravellós i alliberador descobriment que no som déus, sinó precisament criatures, febles i dependents de Déu. I per la fe en Crist, descobrim que som fills estimats de Déu.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell



ENTREVISTA



JORDI SÁNCHEZ TORRENTS

Comunicar en l'era digital

L'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura engega la 2a edició del postgrau en *Comunicació institucional i religió en l'era digital*, amb ponents com Luigi Accattoli (*Corriere della Sera*), Isidro Catela (CEE), Jesús Colina (Aleteia) o Paloma Gómez Borrero. L'objectiu és formar professionals competents en la comunicació i la imatge pública d'entitats eclesials i religioses, i explorar les noves possibilitats comunicatives que ofereix l'entorn digital. El doctor en comunicació Jordi Sánchez Torrents n'és el coordinador.

Quina valoració feu de la primera edició?

Molt positiva. Hem aconseguit orquestrar més d'una trentena de professionals i teòrics de la informació religiosa al servei de les necessitats dels nostres alumnes i hem creat un espai de reflexió teòric i pràctic sobre el nou context digital i la religió. Aquest espai acadèmic-professional ja és tot un èxit.

Què destacaríeu de la segona?

A més de fer sessions de gestió de xarxes socials i blogs, aprendrem a dissenyar plans d'acció comunicativa digital i estudiarem els vincles entre l'Església i conceptes com ara l'*engagement*, el *networking* i el *prosumer*.

Els càrrecs eclesials com valoren aquesta formació?

Hi ha de tot: tecnòfobs i tecnòfils. Jo crec que encara cal prendre molta més consciència de les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies. Per a les noves generacions ja no hi ha una diferència entre viure *offline* i viure *online* perquè tot forma part de la seva realitat. També s'és cristià al ciberespai.

Oscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

El perdó



La vida social no és fàcil. La societat es dirigeix per un principi fonamental: el de la justícia. Per això quan algú la lesiona, la societat actua durament, intentant restituir l'ordre perdut. Qui no actua correctament és castigat.

La convivència en la família tampoc no és fàcil. En la família, davant de les defallences, mancances, equivocacions, fins i tot infidelitats, hom espera comprensió, amor i perdó per davant de *justícia*.

El perdó neix en la família com a conseqüència de la convivència. El perdó no és un acte de superioritat sobre l'altre. La família és una comunitat que se sap limitada, on les relacions no s'estableixen des de la perspectiva de la sanció, en cas d'incompliment, sinó des de la perspectiva de l'ajut. La família no intenta, tan sols restablir l'ordre just, sinó recrear la persona. En la família s'ha de donar la *correcció fraterna*, no la sanció inquisidora, humiliant, perquè la persona és més important que el mal que ha fet.

Però, a cops, pot aparèixer en la relació familiar el ressentiment. Aquest comporta quedar-se en el passat, en l'obsessió del record de les ofenses i mancances. Quedar-se en el ressentiment és no avançar. És posar-se en el centre de la vida dels altres. Assumir el paper de jutge de la vida dels altres, tot esperant que els altres s'agenollin als nostres peus.

A la vida cal aprendre a passar pàgina. La clau de volta està en la capacitat d'estimar. Recordem les paraules de Jesús: «No ha de perdonar set vegades, sinó setanta vegades set». Cal estimar les persones. Sense les virtuts de paternitat-maternitat-fraternitat cap família es pot realitzar. Per alguna raó Jesús proposa que les relacions humanes siguin fraternals, que anem més enllà de la justícia.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

HECHOS DE VIDA

Para no perder el amor



1. Nos creemos los más agraciados, aunque seamos unos perfectos «egoístas», cargados de «amor propio» que nos hace infelices y perjudica a quienes están a nuestro lado.

2. El profesor de psicología y de pediatría de la Universidad de Barcelona, P. Bertrán Quera, referente a los matrimonios que se rompen por culpa del «yo», del «amor propio», del «orgullo herido», decía:

—«¿Cómo conseguir amor? El amor no se ha de conseguir. Lo tienes ya. Lo importante es vivir lo que tienes. Y no perderlos.»

3. Siempre se ha recomendado a las parejas de casados que para pulir aristas y mejorarse, de vez en cuando se sentaran lejos del hogar y hablaran de todo aquello que «uno espera y desea del otro». Un ejemplo: Él dice a ella:

—Tú expones lo que quieras decirme y yo te escucho atentamente, sin interrumpirte. Luego yo hago lo mismo y tú me escuchas. Así ambos intentaremos mejorar nuestras vidas.»

4. Hay que evitar encasillarse en nuestro «punto de vista», recordar sólo lo negativo; el «yo» herido, lastimado. Arrancando el «amor propio» para que no nos dañe —como suele hacerlo—, evitaremos males mayores.

J. M. Alimbau

TEMPS D'ESTIU

«Portem el tresor en gerros de terrissa» (2Co 4,7)



«Amb les mans modela l'argila i, quan és dura, amb els peus estava la massa; després ha de fixar-se a estendre el vernís perfectament i es passa la nit netejant el forn» (*Sir 38,34*). El forn, quan està ben calent, dóna força i consistència a l'argila; és l'escalfor del seu forn que durà a bon fi l'obra de les seves mans i el somni del seu amor creador.

A tota terrissa estimada, Déu li dóna una silueta d'eternitat. Jo mirava al meu entorn i descobria altres vasos que les seves mans, amants, poderoses i hàbils, havien també pastat i plasmat. Sense cansar-se, fins i tot havia refet aquells vasos que no havien sortit bé... Cada vas tenia la seva forma i el seu color, sens dubte, segons la seva destinació. I tanmateix, des del més humil fins al més ric, tots eren bonics, tots estaven ben fets. Déu els havia modelat tal com volia!

«És que l'argila pot dir al terrisser: Què fas! Has esguerrat la teva obra!?» (*Is 45,9*). «És que la figura pot dir al qui l'ha modelada: Per què m'has fet així? El terrisser, ¿no és amo de la seva argila per a modelar amb la mateixa pasta vasos nobles i gerros ordinaris?» (*Rm 9,20-21*). Déu, per amor, en tots els vasos ben decorats, fins i tot en la pobresa d'un vas d'argila, hi ha posat el vi de la consagració que a tots ens fa disponibles per a la missió de l'Evangeli. Portem el tresor de la consagració en vasos de fang perquè quedi ben clar que el poder de l'Evangeli ve de Déu.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL



Accés al Breviari

- 26. □ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran.
- 27. □ Dimarts** [1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23,23-26]. Santa Mònica (Tagaste 331 - Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.
- 28. □ Dimecres** [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. iv).
- 29. ■ Dijous** [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.
- 30. ■ Divendres** [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).
- 31. ■ Dissabte** (□ Solsona i Tortosa) [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mt 25,14-30]. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178; sant Ramon Nonat, mercedari, card., patró de Cardona.
- 1. ■ † Diumenge vinent**, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 3,19-21.30-31 / SI 67 / He 12,18-19.22-24a / Lc 14,1.7-14]. Sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,18-21)

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meua glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meua glòria, i anunciaran la meua glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en caruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites, diu el Senyor.»

▶ Salm responsorial (116)

R. *Aneu, anuncieu l'Evangelí per tot el món.*

Lloeu el Senyor, tots els pobles, / glorifiqueu-lo totes les nacions. R.

El seu amor per nosaltres és immens, / la fidelitat del Senyor durarà sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,5-7.11-13)

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Esclusiva us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix». És per la nostra correcció que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament, en cullen en pau el fruit d'una vida honorada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 13,22-30)

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per vil·les i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.

»Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: «Senyor, obriu-nos». Ell us respondrà: «No sé d'on sou». Llavors començareu a dir-li: «Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers». Ell us respondrà: «No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.»

»Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents, quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 66,18-21)

Así dice el Señor:

«Yo vendré para reunir a las naciones de toda lengua: vendrán para ver mi gloria, les daré una señal, y de entre ellos despacharé supervivientes a las naciones: a Tarsis, Etiopía, Libia, Masac, Tubal y Grecia, a las costas lejanas que nunca oyeron mi fama ni vieron mi gloria; y anunciarán mi gloria a las naciones.

»Y de todos los países, como ofrenda al Señor, traerán a todos vuestros hermanos a caballo y en carros y en literas, en mulos y dromedarios, hasta mi monte santo de Jerusalén —dice el Señor—, como los israelitas, en vasijas puras, traen ofrendas al templo del Señor.

»De entre ellos escogeré sacerdotes y levitas —dice el Señor.»

▶ Salmo responsorial (116)

R. *Id al mundo entero y proclamad el Evangelio.*

Alabad al Señor, todas las naciones, / aclamadlo, todos los pueblos. R.

Firme es su misericordia con nosotros, / su fidelidad dura por siempre. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Hb 12,5-7.11-13)

Hermanos: Habéis olvidado la exhortación paternal que os dieron: «Hijo mío, no rechaces la corrección del Señor, no te enfades por su reprensión; porque el Señor reprende a los que ama y castiga a sus hijos preferidos.» Aceptad la corrección, porque Dios os trata como a hijos, pues, ¿qué padre no corrige a sus hijos?

Ninguna corrección nos gusta cuando la recibimos, sino que nos duele; pero, después de pasar por ella, nos da como fruto una vida honrada y en paz.

Por eso, fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes, y caminad por una senda llana: así el pie cojo, en vez de retorcerse, se curará.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,22-30)

En aquel tiempo, Jesús, de camino hacia Jerusalén, recorría ciudades y aldeas enseñando.

Uno le preguntó: «Señor, ¿serán pocos los que se salven?» Jesús les dijo: «Esforzaos en entrar por la puerta estrecha. Os digo que muchos intentarán entrar y no podrán.

»Cuando el amo de la casa se levante y cierre la puerta, os quedaréis fuera y llamaréis a la puerta diciendo: «Señor, ábrenos»; y él os replicará: «No sé quiénes sois.» Entonces comenzareis a decir: «Hemos comido y bebido contigo, y tú has enseñado en nuestras plazas.» Pero él os replicará: «No sé quiénes sois. Alejaos de mí, malvados.»

»Entonces será el llanto y el rechinar de dientes, cuando veáis a Abraham, Isaac y Jacob y a todos los profetas en el Reino de Dios, y vosotros os veáis echados fuera. Y vendrán de Oriente y Occidente, del Norte y del Sur y se sentarán a la mesa en el Reino de Dios. Mirad: hay últimos que serán primeros y primeros que serán últimos.»



El Crist de la pietat. Pintura sobre taula atribuïda a Diego de la Cruz. Col·legiata de Covarubias (Burgos)

COMENTARI

Són pocs els qui se salven?



La radicalitat que Jesús demana als homes i les dones que vulguin ser els seus deixebles provoca, evidentment, la pregunta que un deixeble anònim adreça a Jesús en aquest llarg camí cap a Jerusalem que inclou l'evangelista Lluç al bell mig del seu llibre.

Jesús respon per mitjà d'una comparança: l'accés a la salvació a través d'una porta estreta. La porta estreta impedeix l'accés massiu. Jesús exhorta a apressar-se a passar per aquesta porta estreta, perquè quan arribi la multitud el pas quedarà bloquejat. Jesús convida a aprofitar l'hora present per accedir a la salvació de Déu.

El tema de la porta enllaça, en un segon moment, amb una paràbola que parla també d'una porta; en aquesta ocasió la porta està ja tancada, després de tot un dia de restar oberta permetent l'accés a uns i altres. Els qui arriben tard i troben la porta ja tancada insisteixen per tenir encara la possibilitat de franquejar el pas, però els és negat, malgrat els motius al·legats.

Finalment, se'ns mostra el destí dels exclosos, dels qui queden fora de la porta: el plor i el cruixir de dents, en senyal de màxima tristesa i infelicitat. Mentre que, d'altra banda, gent procedent de totes les regions hauran pogut entrar i seure a taula en el Regne de Déu.

Jesús, per mitjà de les seves paràboles, vol excitar el nostre desig i moure la nostra voluntat

per convertir el nostre cor i la nostra vida a les exigències del Regne. L'accés no és fàcil, és estret, i, fins i tot, cal apressar-se abans no sigui massa tard; però no és impossible d'assolir ni tampoc restringit a unes poques persones. És un accés ofert universalment, tot i que força exigent i sense rebaixes de final de temporada.

L'advertiment final ens fa pensar: ara són darrers els qui llavors seran primers i són primers els qui llavors seran darrers. A la pregunta del deixeble, Jesús ens diu que l'oferta de salvació és universal però no automàtica; cal acomplir les condicions d'accés, que passen per la conversió a la radicalitat de Jesús.

Formació del Secretariat SIMCOS pels mitjans de comunicació dels bisbats catalans

Els dies 9 i 10 de juliol els Delegats membres del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social de Catalunya (SIMCOS), es van reunir al Seminari de Vic per dur a terme unes jornades de formació sobre «Com respondre davant d'una situació de crisi des de l'àrea de comunicació d'una entitat», amb unes ponències impartides pel Dr. Josep M. Brugués, Cap de Comunicació de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull.

La reunió va ser presidida pel bisbe encarregat, Mons. Joan Piris Bisbe de Lleida i President de la Comissió Episcopal de Mitjans de la Conferència Episcopal Espanyola. Hi van assistir els delegats del SIMCOS i altres membres de les delegacions.

Posteriorment, el dia 10 a la tarda dos delegats, Mn. Josep Torrente de Sant Feliu i la Sra. Cristina Orduña d'Urgell, van aportar les seves reflexions a la trobada dels Bisbes de Catalunya a Vic.



Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Tartera acull la celebració de renovació de vots i d'aniversari de professió de religioses Carmelites de Sant Josep

El diumenge dia 14 de juliol l'Arquebisbe d'Urgell va presidir l'Eucaristia dominical a la Capella de la Residència de la Immaculada de Tartera (Prats i Sansor - Cerdanya) dins la qual van donar gràcies per la seva vida consagrada dues germanes que complien 50 anys de professió, la Superiora de la Comunitat, Gna. Teonila Navarro, i altres dues germanes Maria Amor Carabaza, i una absent per malaltia Mercè Bosch. Així mateix dins aquella Eucaristia van renovar per un any els seus vots de consagració religiosa les germanes juniores Carmen, Lourdes, Eva Luz i Ana Delia. Va rebre les renovacions i acompanyava tota la Comunitat la Gna. Gabriela Serna, Superiora General de les Carmelites de St. Josep. Van concelebrar Mn. Enric Bonet i Mn. David Codina.



L'Arquebisbe Joan-Enric va destacar a l'homilia l'encàrrec que tots hem rebut —però especialment les consagrades, i les Carmelites de St. Josep— del mateix Bon Samarità, el Senyor Jesucrist, d'estimar els necessitats. Sempre amb aquelles actituds que destaca l'Evangeli de Lluc: «Se li acostà, el veié, i se'n compadí...» i li digué «ocupa-te'n!». Cal acostar-se als ferits d'avui, guarir tantes ferides materials i espirituals dels cors dels homes, embenar aquestes ferides, pujar-los a les nostres cavalcadures compartides, portar-los a l'hostal, a la comunitat que guareix que és l'Església, i que els hostalers, nosaltres tots, ens n'ocupem, fins que Ell torni. Ja ens pagarà tot el que resti per ben fet, del que haurem fet, però pagarà «quan torni», amb glòria i majestat, per estar per sempre amb Ell.

L'Arquebisbe Joan-Enric va destacar a l'homilia l'encàrrec que tots hem rebut —però especialment les consagrades, i les Carmelites de St. Josep— del mateix Bon Samarità, el Senyor Jesucrist, d'estimar els necessitats. Sempre amb aquelles actituds que destaca l'Evangeli de Lluc: «Se li acostà, el veié, i se'n compadí...» i li digué «ocupa-te'n!». Cal acostar-se als ferits d'avui, guarir tantes ferides materials i espirituals dels cors dels homes, embenar aquestes ferides, pujar-los a les nostres cavalcadures compartides, portar-los a l'hostal, a la comunitat que guareix que és l'Església, i que els hostalers, nosaltres tots, ens n'ocupem, fins que Ell torni. Ja ens pagarà tot el que resti per ben fet, del que haurem fet, però pagarà «quan torni», amb glòria i majestat, per estar per sempre amb Ell.

Urgell a l'assemblea de Càritas Catalunya

Urgell va assistir a l'Assemblea General Ordinària de Càritas Catalunya, presidida pel Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach amb la presència de totes les Càritas Diocesanes de Catalunya, el 8 de juliol a Barcelona.

Es va informar de la feina feta per les comissions de voluntariat, immigració i sociolaboral i per les novetats diocesanes. Les del Bisbat d'Urgell van ser apuntades pel Director de Càritas Diocesana d'Urgell, Sr. Josep Casanova.

Es va donar la benvinguda, a les noves Càritas Diocesanes de Sant Feliu i Terrassa i als nous representants de Vic i Tarragona. També es va donar la benvinguda al nou Secretari General de Càritas Catalunya, el Sr. Josep Civit, que té les seves arrels a la nostra diòcesi, al Poal, encara que resideix a Barcelona.



S'erigeix la Càtedra de Pensament Cristià

Després de 10 anys de camí fet, sempre sota la iniciativa de l'Arquebisbe d'Urgell i la direcció del Dr. Francesc Torralba, ha estat erigida amb data 16 de juliol de 2013 la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell. Es tracta d'una iniciativa de presència cultural catòlica creada per a la formació en totes les dimensions de la vida cristiana (espiritual, humana, intel·lectual i eclesial), que valora que el missatge evangèlic i l'esdeveniment cristià en els seus elements fonamentals han d'entrar en diàleg amb la cultura i les ciències humanes, com en un «Atri dels gentils», a fi de poder anunciar la visió cristiana de l'home, de la història i del món, i fer que tots puguin entrar en contacte d'alguna manera amb Déu i que els cristians donin fruits de nova evangelització.

La Càtedra s'articula en cursos i seminaris, tal com ha vingut fent en aquests darrers deu anys, però també podrà promoure congressos, conferències i tallers, editar publicacions i cercar la col·laboració amb institucions i estructures de la societat, per tal d'incrementar i valoritzar el diàleg entre fe i cultura.

També amb aquesta data ha ratificat el nomenament del Director de la Càtedra en la persona del Dr. FRANCESC TORRALBA i ROSELLÓ, professor de les Facultats de Filosofia i de Teologia de Catalunya, i de la Universitat Ramon Llull.



Francesc Torralba i Roselló

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguiu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apunteu amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfoqueu la imatge no es projectin ombres. També cal que mantingueu el paper llis. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu.

50 ANYS DEL CONCILI VATICÀ II EN ELS SEUS TEXTOS MÉS RELLEVANTS (8)

Decret «Apostolicam Actuositatem» sobre l'apostolat dels laics

«El sagrat Concili, vol intensificar l'activitat apostòlica del poble de Déu, es gira sol·lícit envers els fidels cristians laics, el paper específic i absolutament necessari dels quals ja ha recordat en altres llocs. Efectivament, perquè deriva de llur mateixa vocació cristiana, mai no es podrà prescindir a l'Església de l'apostolat dels laics. La mateixa Sagrada Escripura mostra abundantment (cf. Ac 11,19-21; 18,26; Rm 16,1-16; Fl 4,3) com fou d'espontània i fructífera aquesta activitat als inicis de l'Església» (n. 1).

«L'Església ha nascut per fer participants, gràcies a la difusió del regne de Crist per tota la terra a glòria de Déu Pare, tots els homes en la redempció salvífica i per ordenar a través d'ells efectivament cap al Crist tot el món. Tota l'activitat del cos místic ordenada vers aquest fi rep el nom d'apostolat, i l'Església es realitza de diverses maneres a través de tots els seus membres; en efecte, la vocació cristiana és per naturalesa vocació a l'apostolat. Així com en el conjunt d'un cos viu, cap membre no té una funció purament passiva, sinó que tots participen alhora de la vida i de l'activitat de tot



el cos, semblantment en el cos de Crist que és l'Església, tot el cos «d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, va creixent» (Ef 4,16). Més encara: fins a tal punt arriba la interdependència i la unió en aquest cos (Ef 4,16), que un membre que no contribueixi al creixement del cos segons les seves possibilitats ha de ser considerat inútil tant a tota l'Església com a si mateix. Hi ha en l'Església diversitat de ministeri, però unitat de missió. Els Apòstols i llurs successors han rebut de Crist la funció d'ensenyar, de santificar i de governar en nom seu i amb la seva autoritat. Però els laics, fets participants de la funció sacerdotal, profètica i reial de Crist, compleixen tant en l'Esglé-

sia com en el món la part que els correspon en la missió de tot el poble de Déu. Exerceixen concretament l'apostolat lliurant-se a l'evangelització i a la santificació dels homes, i amarant i perfeccionant amb l'esperit evangèlic l'ordre de les realitats temporals, fins al punt que llur activitat en aquest camp sigui un clar testimoni de Crist i serveixi per a la salvació dels homes. Com que és propi de la condició dels laics viure enmig del món i de les tasques temporals, són cridats per Déu a complir, plens d'esperit cristià, l'apostolat en el món, a manera de llevat» (n. 2).

«I pel que fa al món, el disseny de Déu és que els homes, amb un mateix impuls fraternal, restaurin i perfeccionin cada vegada més l'ordre de les realitats temporals. Tot el que constitueix l'ordre temporal: els béns de la vida i de la família, la cultura, l'economia, les arts i les professions, les institucions de la comunitat política, les relacions internacionals i altres coses semblants, i també llur desenvolupament i progrés, no són solament mitjans en relació amb el fi últim de l'home, sinó que tenen un valor propi que els ve de Déu; i això, tant si aquestes realitats les considerem en si mateixes com si les considerem formant part de l'ordre temporal» (n. 7).